

ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา

(วันอังคารที่ ๑๘ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒)

ลูกๆ ที่รักทั้งหลาย

การอยู่จำพรรษานั้น เป็นสิ่งที่มีความ
จำเป็นสำหรับพวกเราทุกรูป ที่จะได้มีโอกาสอยู่
ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับ
พระธรรมวินัย ทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ
เพื่อให้บรรลุผลสมความตั้งใจของเรา ที่ได้
สละชีวิต อุทิศทุกสิ่งทุกอย่างในทางโลก เข้า
มาบวชในบวรพระพุทธศาสนา เพื่อหวังจะทำ
พระนิพพานให้แจ้ง

นี่เป็นวัตถุประสงค์อันสูงสุดของพวกเราทุกๆ รูป ที่ได้ตั้งใจบวชเข้ามาในคราวนี้

ในสมัยพุทธกาล ถ้าเราได้ศึกษาจากพระไตรปิฎก จะพบว่ามิพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ได้บรรลุมรรค ผลนิพพานมากมาย ตั้งแต่เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง จนกระทั่งเป็นพระอริยบุคคล ส่วนใหญ่ ท่านจะบรรลุมรรคกันในช่วงเข้าพรรษานั้นเอง เพราะช่วงเข้าพรรษา เป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรม อากาศกำลังเย็นสบาย ไม่ร้อนอบอ้าวเกินไป และไม่หนาวจนเย็นยะเยือก พอเหมาะต่อการศึกษาเล่าเรียน และประพฤติปฏิบัติธรรม ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ดังนั้น ในพรรษานี้ ขอให้พวกเราทุกรูปดำรงชีวิตของนักบวชด้วยความไม่ประมาท ตั้งใจปรารภความเพียรกันในอิริยาบถทั้งสี่ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ตั้งแต่ตื่นนอน จนกระทั่งเข้านอน ศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

ขอให้คิดอย่างนี้จริงๆ และอย่าเพียงลักแต่ว่าคิดเท่านั้น เราต้องมีใจรัก มีใจผูกพันกับพระนิพพาน ต้องตั้งเป้าหมายเอาไว้ให้สูงสุดอย่างนี้

การตั้งเป้าหมายอันสูงสุดจะทำให้เราเกิดปัญญาสูงส่ง
กล้าที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลาย ที่มาขัดขวางในหนทาง
แห่งการสร้างบารมี หรือการประพฤติปฏิบัติธรรมนี้ ไม่ว่า
จะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เราจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว

พระนิพพานอยู่ปากข้างตาย

โบราณท่านกล่าวไว้ว่า พระนิพพานนั้นอยู่ปากข้างตาย
เราต้องถวายชีวิตเป็นพุทธานุชา เอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว
จึงจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้

ชีวิตของมนุษย์นั้นถือว่า เป็นสิ่งสำคัญอันสูงสุดที่
มนุษย์ทุกๆ คนหวงแหน ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัส
ไว้ในเรื่องของการเสียสละเป็นลำดับว่า

ให้สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ

ให้สละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต

ให้สละชีวิต เพื่อรักษาธรรม เพื่อทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง

นี่คือปฏิปทาอันยิ่งใหญ่ของพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย
ดังนั้นเมื่อเราอยากเข้าถึงธรรม ก็ต้องเอาจริงเอาจังเอา
ชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว

ในยุคปัจจุบัน หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้เป็นแบบอย่างอันดีในการประกอบความเพียร สละชีวิตเพื่อที่จะให้เข้าถึงธรรม ท่านได้ตั้งสัตยาธิษฐานเมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในกลางพรรษาว่า จะตั้งใจปฏิบัติธรรม เอาจริง เอาจัง สละชีวิต แม่น้ำและเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูกก็ช่างมัน ไม่ได้เป็นยอมตายทีเดียว แล้วท่านก็ทำอย่างนั้นจริงๆ ในที่สุดท่านก็ได้พบหนทางพระนิพพาน และเข้าถึงธรรมกายในวันนั้น

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านยังสละชีวิต เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายได้ เราทุกรูปล้วนเป็นลูกศิษย์ของท่าน ถึงแม้ว่าจะเกิดมาไม่ทันท่าน แต่มีคำสอนของท่านเป็นตัวแทน เราก็ควรจะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ซึ่งก็นำมาจากคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง

คำว่า “ธรรมกาย” กับคำว่า “พระพุทธเจ้า” คือคำๆ เดียวกัน อย่างที่เราได้ยินได้ฟังมาบ่อยๆ ว่า

ธมฺมกาโย อหํ อิติปิ

คำว่า “ธรรมกาย” เป็นชื่อของเราตถาคต

หลวงพ่อก็ได้วางกฎเกณฑ์เอาไว้ เพื่อที่จะสนับสนุนให้พวกเราได้เข้าถึงธรรมกาย คือ ให้ทุกรูปประพฤติปฏิบัติธรรม

กันอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน ในช่วงเช้า และในช่วง ๑ ทุ่ม ส่วนในช่วงกลางวันก็ตั้งใจศึกษาธรรมะภาคปริยัติ และช่วยกันทำกิจกรรมงานส่วนรวมของคณะสงฆ์ นี่เป็นกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมให้เราเข้าถึงพระนิพพาน

เพราะฉะนั้น เราจะต้องเื้อเพื่อตอกฎเกณฑ์เหล่านี้ด้วยความสมัครใจ เต็มใจ โดยมีเป้าหมายว่า เราจะต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ไม่ได้ไม่เล็ก ไม่ได้ยอมตายทีเดียว ยอมตายกันสักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อให้เข้าถึงธรรม ภาพเหล่านี้จะเป็นภาพประวัติชีวิตอันสูงส่ง ที่จะสร้างความปิติ ปราโมทย์ใจให้แก่เราไปตลอดชีวิต

ภาพแห่งความปิติ

ในยามที่เรานึกถึงว่า ครั้งหนึ่งในชีวิตที่เราได้มีโอกาสมาบวชในพระพุทธศาสนาเป็นเวลา ๑ พรรษา เราได้ตั้งใจสละชีวิต ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ ไม่ได้เป็นยอมตายทีเดียว ยามใดที่เราระลึกนึกถึงอย่างนี้ ขนในกายของเราที่ราบเรียบนั้นจะลุกชูชันขึ้นมา ด้วยความปิติ ปราโมทย์ใจทีเดียว

ความปิตินี้จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่เราระลึกถึง จนกระทั่งวันใกล้จะหลับตาลาโลก แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิตที่เรา

จะต้องทิ้งร่างกาย ทั้งชั้น ๕ นี้ไป เมื่อระลึกนึกถึงภาพที่เราได้สละชีวิตปฏิบัติธรรม เพื่อเข้าถึงธรรม ภาพนั้นจะยังความปีติเบิกบานให้เกิดขึ้น ทำจิตของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ สว่างไสว มีสுகติเป็นที่ไปอย่างแน่นอน

นอกจากนั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวอย่างจริงที่จะสร้างกำลังใจ และเป็นเนติแบบแผนอันงดงาม ให้รุ่นลูกรุ่นหลานที่จะเข้ามาบวชในภายหลัง ได้เอาเยี่ยงเอาอย่าง นี่ก็จะเป็นส่วนบุญของเรา ในการเป็นต้นแบบ เป็นตัวอย่างในการสละชีวิตเพื่อให้เข้าถึงธรรมะ

พระที่แท้จริง

พระพุทธศาสนานั้นเป็นของสูง เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าไม่สละชีวิตเอาจริงเอาจังแล้ว เป็นเข้าถึงไม่ได้ ต้องสละกันจริงๆ ที่เดียว บวชเป็นพระก็ต้องเป็นพระจริงๆ ไม่มีห่วง ไม่มีกังวล ไม่มีอะไรมาผูกพัน ใจต้องจดจ่อที่ศูนย์ กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นหนทางไปสู่อายตนนิพพาน ต้องจดจ่อกันจริงๆ

อย่างนี้จึงจะเรียกว่า เป็นพระที่สมบูรณ์ ที่บวชอย่างมีเป้าหมาย คือ ตั้งใจบวชเพื่อที่จะแสวงหาหนทางพระนิพพานเท่านั้น

ถ้าในระหว่างบวชนั้น ใจเรายังฝกฝึในทางโลก
ยังเป็นห่วงเป็นกังวล ยังตรึกนึกคิดแบบชาวโลกที่เขา
นึกคิดอยู่ บวชอย่างนี้ได้ชื่อว่า ยังบวชไม่จริง เขาเรียกว่า
มีเพียงผ้าเหลืองห่อ ห่อนายนั่นนายนี้ ต้องทิ้งต้องสละ
เอาจริงเอาจังทีเดียว จึงจะเข้าถึงพระธรรมกายได้

เมื่อเราทำกันอย่างจริงจัง อุปนิสัยจริงจังนี้จะได้
ติดไปทุกภพทุกชาติ กระทั่งเราเข้าสู่พระนิพพาน

ยามใดที่เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอรหันต์
แล้วระลึกชาติหนหลัง ได้เห็นภาพประวัติชีวิตอันงดงาม พบ
ว่าครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้บวชในบวรพระ
พุทธศาสนา ได้มาอยู่ในวัดพระธรรมกาย ในพรรษานั้นเรา
เป็นพระภิกษุบวชใหม่ ได้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม
กันอย่างเต็มที่ เราจะเกิดธรรมปีติ มีความปราโมทย์ เรา
จะได้นำภาพประวัติชีวิตที่งดงามนี้ไปเล่าให้พุทธบริษัท
ทั้งหลายได้ฟังกัน

อริยประเพณี

เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลายที่ท่านจะระลึกชาติในหน
หลังดูว่า กว่าท่านจะมาเป็นพระอรหันต์ได้นั้น ท่านได้สร้าง
บารมีอะไรไว้บ้าง ภพไหนชาติไหนได้สร้างกันอย่างจริงๆ จังๆ

ภาพไหนชาติไหนที่มีภาพประวัติชีวิตอันสูงส่งดั่งงาม ภาพนั้น
จะปรากฏเกิดขึ้นมาก่อนทีเดียว

เมื่อได้เห็นภาพนั้นด้วยธรรมจักขุของธรรมกายอรหัต
หยั่งรู้ได้ด้วยญาณของธรรมกาย รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
รู้ได้รอบตัว เห็นได้รอบตัว แล้วก็มิธรรมปิติ เกิดความสุข
เปี่ยมล้นขึ้นมาทีเดียว

นี่เป็นประเพณีของพระอริยเจ้า ต่อไปในอนาคต พวก
เราจะต้องเป็นพระอริยเจ้าด้วยกันทุกคน ต่างแต่ว่าช้า หรือ
เร็วเท่านั้น ขึ้นอยู่กับความขยันของเราว่า มีความเพียร
กันจริงจังกะไหน

หลวงพ่อกำลังว่า พรรชานี้พวกเราทุกคนจะตั้งอก
ตั้งใจจริง อย่างที่พระอริยสาวกทั้งหลายได้ประพฤติเป็นแบบ
อย่างที่ดีงามกันสืบๆ มา

เพราะฉะนั้น หวังว่าพวกเราที่มาอยู่ร่วมอารามเดียวกับ
หลวงพ่อกับปฏิบัติธรรมร่วมกัน ต้องมีความคิดว่าจะ
ไม่ให้เวลาแต่ละวินาทีนั้นผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้
ประพฤติดุปฏิบัติธรรมจริงๆ จังๆ เมื่อวันเวลาผ่านไปแล้ว เรา
จะได้ไม่เสียดายโอกาสที่ผ่านมา